

PRVO POGLAVLJE

Magija za početnike

ZAPANJI PRIJATELJE I ŠARMIRAJ DEVOJKU OVIM
NEVEROVATNIM ČAROBNIM TRIKOVIMA



„Frensise?“, reče Ibi. „Smem li da uđem?“

Nije bilo odgovora pa je Ibi pokucala još dva puta i na kraju sama otvorila vrata. Međutim, na njeno iznenađenje, soba je bila prazna. Samo se na tepihu kotrljao crni cilindar. Izgledalo je kao da ga je vlasnik zaboravio odjurivši nekuda.

Ibi je proverila orman i zavirila ispod kreveta, zatim je otišla do prozora i pogledala napolje.

Međutim, ni tamo nije bilo nikoga. Činilo se da je Frensis nestao.

Ibi je ponovo sišla niz stepenice i zatekla je tetku Kerol i svoje roditelje u dnevnoj sobi kako piju čaj.

„Evo je!”, reče tetka Kerol smešeći se. „Jesi li našla Frensisa?”

„Ne”, reče Ibi. „Nestao je.”

„Verovatno se samo krije. Evo – uzmi jedan keks.”

„Hvala”, reče Ibi i uze čokoladni vafl i čašu soka od pomorandže. Vratila se do kauča i sela pored svoje majke.

„Ti si sada prava mlada dama, zar ne?”, primeti tetka Kerol. „Kosa ti je zaista duga.”

„Preduga”, reče Ibina majka nameštajući joj kosu iza uha. Ibi je imala bledo, prilično ozbiljno lice i dugu ravnu kosu, koju je volela da nosi puštenu kao njena prijateljica Šarin. (Majka ju je terala da je skupi kad ide u školu. Rekla je da svakako deluje neuredno.)

„Da li i dalje mnogo čitaš?”, upita tetka Kerol.

„O, da”, reče Ibin otac. „Ibi uvek čita neku knjigu, zar nije tako, Ibi?”

„Volela bih da dečaci vole da čitaju”, reče tetka Kerol. A zatim je razgovor prešao na Aleksa i njegov internet sajt, potom na Frensisu i njegove treninge karatea.

U međuvremenu, Ibi je grickala čokoladni vafli i gledala oko sebe. Police kod tetka Kerol bile su pune jeftinih knjiga. Na njima se nalazila i vaza sa paunovim perjem, ovčija lobanja i druge stvari koje su ona i dečaci pronašli tokom svojih šetnji.

Obično, Ibi je volela da ostaje kod tetke. Ipak, ovog puta je bilo drugačije. Ovog puta ostajala je sama.

„Nećeš biti sama”, rekao joj je otac. „Aleks i Frensis će takođe biti tu.”

Međutim, to nije mnogo oraspoložilo Ibi. Poslednji put je videla svoje rođake kada su svi zajedno otišli na vikend u Jezerskoj oblasti. Aleks nije želeo da pođe i vukao se za njima pognute glave i igrao video-igricu koja je pištala svaki put kad bi postigao poen. Frensis, s druge strane, nije mogao da obuzda oduševljenje i sve ih je držao budne noću jer je lupao vratima i trčao gore-dole po stepeništu. Druge noći, zaglavio je

prst u odvod u kadi i svi su izašli na hodnik u pižamama da ga gledaju dok su ga lekari Hitne pomoći nosili sa delom slivnika koji mu je visio na prstu.

Ibina majka je rekla da bi tetka Kerol dečacima oprostila i ubistvo, ali je otac smatrao da se ona zaista trudi. Na kraju krajeva, rekao je, sigurno joj nije lako da sama podiže dva dečaka.

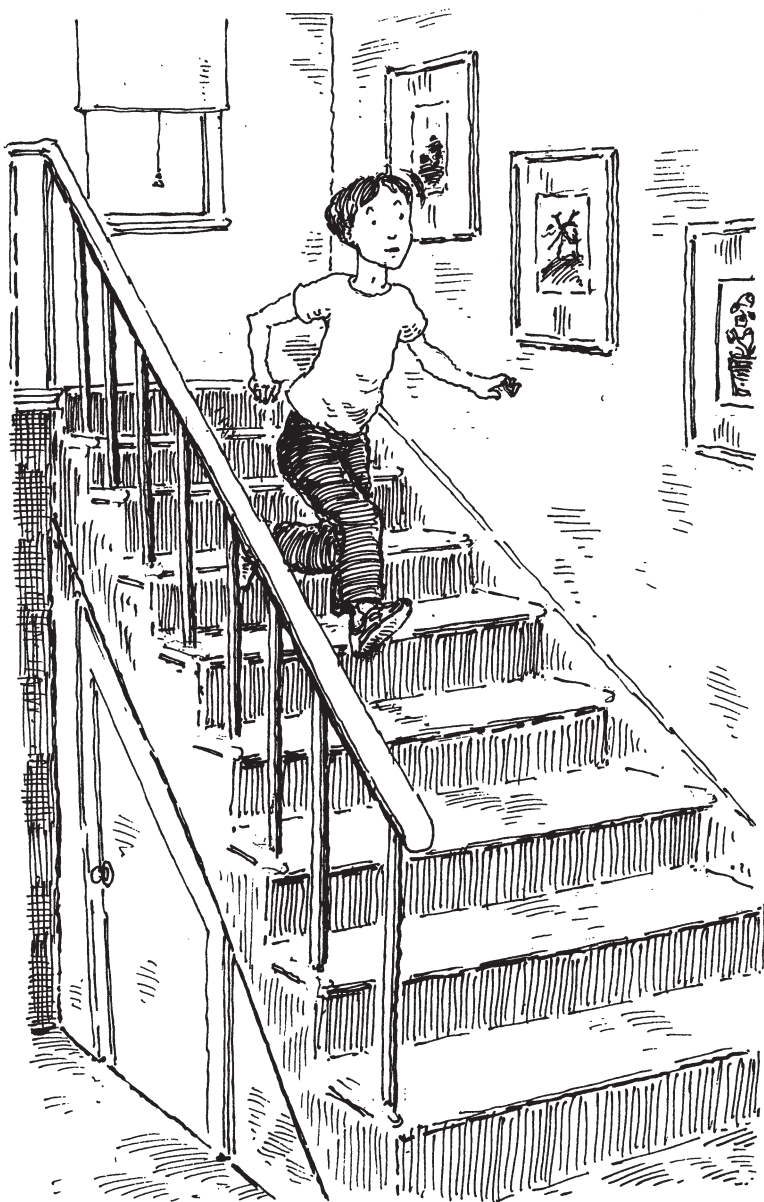
Posebno dečake poput Aleksa i Frensis, pomislila je Ibi. Ali nije rekla ni reč.

Upravo tada, Ibine misli prekinulo je lupanje koje se čulo tačno iznad njene glave. Neko je vukao nameštaj po podu.

„Zaboga!”, reče Ibina majka. „Šta se tamo gore dešava?”

Međutim, pre nego što je tetka Kerol stigla da odgovori, neko je povikao: „MAMA”. i začuo se bat koraka na stepeništu. Trenutak kasnije Aleks se pojavio u dovratku. „Imamo li neku kutiju?”, upita.

Aleks već mora da je tinejdžer, pomisli Ibi. Za razliku od Frensis (koji je bio od onih dečaka koji su uvek izgledali neuredno) Aleks je bio od onih koji nije mogao da ne deluje pametno. Njegova



tamna kosa bila je duža na temenu i nosio je razdeljak na sredini, a kad bi provukao ruku kroz nju, ona bi se uvek uredno vraćala na mesto. (Frensisova kosa je takođe bila tamna, ali je uvek bila zalizana kao da mu je krava velikim vlažnim jezikom oblizala čelo.)

„Kakva ti kutija treba?“, upita tetka Kerol.

„Neka sa poklopcem.“

„Da li će kutija za keks odgovarati? Ima jedna u ostavi na gornjoj polici. Ali je vrati nazad kad...“

Međutim, Aleks je već otišao.

„Pa“, reče Ibina majka ustajući. „Mislim da treba da krenemo. Moramo da se prijavimo do četiri.“

Ibi se rastuži. To je, dakle, bilo to. Roditelji su je ostavljali ovde na puna četiri dana jer su odlazili u Kardif na konferenciju o tehničkom pisanju.

„Budi dobra“, reče majka.

Ibi ne reče ništa. Uvek je bila dobra.

„Vratićemo se pre nego što primetiš da smo otišli!“, reče otac. Zatim su izašli iz kuće i ušli u automobil. Otac je uključio motor, a majka je otvorila prozor i poslala joj poljubac.

Ibi i tetka Kerol mahale su sa praga dok se auto udaljavao ulicom. Zatim je zamakao za ćošak i više se nije video.

